

श्रीः

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः
श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि॥

॥ श्री-अभीतिस्तवः ॥

This document has been prepared by*

Sunder Kidambi

with the blessings of

श्री रङ्गरामानुज महादेशिकन्

His Holiness *śrīmad āṇḍavan* of *śrīraṅgam*

*This was typeset using L^AT_EX and the **skt** font.

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

॥ श्री-अभीतिस्तवः ॥

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी।

वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि॥

अभीतिरिह यज्जुषां यदवधीरितानां भयं
भयाभय विधायिनो जगति यन्निदेशे स्थिताः ।
तदेतदतिलङ्घित द्रुहिण शम्भु शक्रादिकं
रमासखमधीमहे किमपि रङ्गधुर्यं महः ॥ १ ॥

दया शिशिरिताशया मनसि मे सदा जागृयुः
श्रियाऽध्युषित वक्षसः श्रित मरुद् वृधा सैकताः ।
जगद्दुरित घस्मरा जलधि डिम्भ डम्भस्पृशः
सकृत्प्रणत रक्षण प्रथित संविदः संविदः ॥ २ ॥

यदद्य मित बुद्धिना बहुळ मोह भाजा मया
गुण ग्रथित काय वाङ्मनस वृत्ति वैचित्र्यतः ।
अतर्कित हिताहित क्रम विशेषमारभ्यते
तदप्युचितमर्चनं परिगृहाण रङ्गेश्वर ॥ ३ ॥

मरुत्तरणि पावक त्रिदश नाथ कालादयः
स्वकृत्यमधिकुर्वते त्वदपराधतो बिभ्यतः ।
महत् किमपि वज्रमुदात्तमिवेति यच्छ्रूयते
तरत्यनघ तद्भयं य इह तावकः स्तावकः ॥ ४ ॥

भवन्तमिह यः स्व धी नियत चेतनाचेतनं
पनायति नमस्यति स्मरति वक्ति पर्येति वा ।
गुणं कमपि वेत्ति वा तव गुणेश गोपायितुः
कदाचन कुतश्चन क्वचन तस्य न स्यात् भयम् ॥ ५ ॥

स्थिते मनसि विग्रहे गुणिनि धातु साम्ये सति
 स्मरेदखिल देहिनं य इह जातुचित् त्वामजम्।
 तयैव खलु संधया तमथ दीर्घ निद्रावशं
 स्वयं विहित संस्मृतिर्नयसि धाम नैः श्रेयसम् ॥ ६ ॥

रमादयित रङ्गभूरमण कृष्ण विष्णो हरे
 त्रिविक्रम जनार्दन त्रियुग नाथ नारायण।
 इतीव शुभदानि यः पठति नामधेयानि ते
 न तस्य यम वश्यता नरक पात भीतिः कुतः ॥ ७ ॥

कदाचिदपि रङ्गभू रसिक यत्र देशे वशी
 त्वदेक नियताशयस्त्रिदश वन्दितो वर्तते।
 तदक्षत तपोवनं तव च राजधानी स्थिरा
 सुखस्य सुखमास्पदं सुचरितस्य दुर्गं महत् ॥ ८ ॥

त्रिवर्ग पथ वर्तिनां त्रिगुण लङ्घनोद्योगिनां
 द्विषत्प्रमथनार्थिनामपि च रङ्ग दृश्योदयाः।
 स्वलत्समय कातरी हरण जागरूकाः प्रभो
 कर ग्रहण दीक्षिताः क इव ते न दिव्या गुणाः ॥ ९ ॥

बिभेति भवभृत् प्रभो त्वदुपदेश तीव्रौषधात्
 कदध्व रस दुर्विषे बळिश भक्षवत् प्रीयते।
 अपथ्य परिहार धी विमुखमित्थमाकस्मिकी
 तमप्यवसरे क्रमादवति वत्सला त्वद्वया ॥ १० ॥

अपार्थ इति निश्चितः प्रहरणादि योगस्तव
 स्वयं वहसि निर्भयस्तदपि रङ्ग पृथ्वीधर।
 स्वरक्षणमिवाभवत् प्रणत रक्षणं तावकं
 यदात्थ परमार्थविन्नियतमन्तरात्मेति ते ॥ ११ ॥

लघिष्ठ सुख सङ्गदैः स्वकृत कर्मनिर्वर्तितैः
 कळत्र सुत सोदरानुचर बन्धु संबन्धिभिः।

धन प्रभृति कैरपि प्रचुर भीति भेदोत्तरैः
न बिभ्रति धृतिं प्रभो त्वदनुभूति भोगार्थिनः ॥ १२ ॥

न वक्तुमपि शक्यते नरक गर्भ वासादिकं
वपुश्च बहु धातुकं निपुण चिन्तने तादृशम् ।
त्रिविष्टप मुखं तथा तव पदस्य देदीपतः
किमत्र न भयास्पदं भवति रङ्ग पृथ्वीपते ॥ १३ ॥

भवन्ति मुख भेदतो भय निदानमेव प्रभो
शुभाशुभ विकल्पिता जगति देश कालादयः ।
इति प्रचुरसाध्वसे मयि दयिष्यसे त्वं न चेत्
क इत्थमनुकम्पिता त्वदनुकम्पनीयश्च कः ॥ १४ ॥

सकृत् प्रपदन स्पृशामभय दान नित्यव्रती
न च द्विरभिभाषसे त्वमिति विश्रुतः स्वोक्तितः ।
यथोक्त करणं विदुस्तव तु यातुधानादयः
कथं वितथमस्तु तत् कृपण सार्वभौमे मयि ॥ १५ ॥

अनुक्षण समुत्थिते दुरित वारिधौ दुस्तरे
यदि क्वचन निष्कृतिर्भवति साऽपि दोषाविला ।
तदित्थमगतौ मयि प्रतिविधानमाधीयतां
स्वबुद्धि परिकल्पितं किमपि रङ्गधुर्य त्वया ॥ १६ ॥

विषाद बहुलादहं विषय वर्गतो दुर्जयात्
बिभेमि वृजिनोत्तरस्त्वदनुभूति विच्छेदतः ।
मया नियत नाथवानयमिति त्वमर्थापयन्
दयाधन जगत्पते दयित रङ्ग संरक्ष माम् ॥ १७ ॥

निसर्ग निरनिष्टता तव निरंहसः श्रूयते
ततस्त्रियुग सृष्टिवत् भवति संहतिः क्रीडितम् ।
तथाऽपि शरणागत प्रणय भङ्ग भीतो भवान्
मदिष्टमिह यद्भवेत् किमपि मा स्म तज्जीहपत् ॥ १८ ॥

कयाधुसुत वायस द्विरदपुङ्गव द्रौपदी-
 विभीषण भुजङ्गम ब्रजगणाम्बरीषादयः ।
 भवत्पद समाश्रिता भय विमुक्तिमापुर्यथा
 लभेमहि तथा वयं सपदि रङ्गनाथ त्वया ॥ १९ ॥

भयं शमय रङ्गधाम्मयनितरामिलाष स्पृशां
 श्रियं बहुळय प्रभो श्रित विपक्षमुन्मूलय ।
 स्वयं समुदितं वपुस्तव निशामयन्तः सदा
 वयं त्रिदश निर्वृतिं भुवि मुकुन्द विन्देमहि ॥ २० ॥

श्रियः परिवृढे त्वयि श्रित जनस्य संरक्षके
 सदद्भुत गुणोदधाविति समर्पितोऽयं भरः ।
 प्रतिक्षणमतः परं प्रथय रङ्गधामादिषु
 प्रभुत्वमनुपाधिकं प्रथित हेतिभिर्हेतिभिः ॥ २१ ॥

कलि प्रणिधि लक्षणैः कलित शाक्य लोकायतैः
 तुरुष्क यवनादिभिर्जगति जृम्भमाणं भयम् ।
 प्रकृष्ट निजशक्तिभिः प्रसभमायुधैः पञ्चभिः
 क्षिति त्रिदश रक्षकैः क्षपय रङ्गनाथ क्षणात् ॥ २२ ॥

दिति प्रभवदेहभिद्हन सोम सूर्यात्मकं
 तमःप्रमथनं प्रभो समुदितास्त्र वृन्दं स्वतः ।
 स्ववृत्ति वश वर्तित त्रिदश वृत्ति चक्रं पुनः
 प्रवर्तयतु धाम्नि ते महति धर्म चक्र स्थितिम् ॥ २३ ॥

मनु प्रभृति मानिते महति रङ्ग धामादिके
 दनु प्रभव दारुणैर्दरमुदीर्यमाणं परैः ।
 प्रकृष्ट गुणक श्रिया वसुधया च सन्धुक्षितः
 प्रयुक्तकरुणोदधिः प्रशमय स्वशक्त्या स्वयम् ॥ २४ ॥

भुजङ्गम विहङ्गम प्रवर सैन्यनाथाः प्रभो
 तथैव कुमुदादयो नगर गोपुर द्वारपाः ।

अचिन्त्य बल विक्रमास्त्वमिव रङ्ग संरक्षकाः
जितं त इति वादिनो जगदनुग्रहे जाग्रतु ॥ २५ ॥

विधिस्त्रिपुरमर्दनस्त्रिदशपुङ्गवः पावकः
यम प्रभृतयोऽपि यद्विमत रक्षणे न क्षमाः ।
रिरक्षिषति यत्र च प्रतिभयं न किञ्चित् क्वचित्
स नः प्रतिभटान् प्रभो शमय रङ्गधामादिषु ॥ २६ ॥

स कैटभ तमो रविर्मधु पराग झञ्झामरुत्
हिरण्य गिरि दारणस्त्रुटित कालनेमि द्रुमः ।
किमत्र बहुना भजद्भव पयोधि मुष्टिन्धयः
त्रिविक्रम भवत्क्रमः क्षिपतु मङ्गु रङ्गद्विषः ॥ २७ ॥

यति प्रवर भारती रस भरेण नीतं वयः
प्रफुल्ल पलितं शिरः परमिह क्षमं प्रार्थये ।
निरस्त रिपुसंभवे क्वचन रङ्गमुख्ये विभो
परस्पर हितैषिणां परिसरेषु मां वर्तय ॥ २८ ॥

प्रबुद्ध गुरु वीक्षण प्रथित वेङ्कटेशोद्भवाम्
इमामभयसिद्धये पठत रङ्गभर्तुः स्तुतिम् ।
भयं त्यजत भद्रमित्यभिदधत् स वः केशवः
स्वयं घन घृणा निधिर्गुणगणेन गोपायति ॥ २९ ॥

॥ इति श्री-अभीतिस्तवः समाप्तः ॥

कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।
श्रीमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ॥